

РЕШЕНИЕ

№ 4218

гр. София, 25.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 02.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **10037** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на В. Ц. В., от [населено място], [община], срещу Заповед № РА-30-135 / 21.04.2020 г. на Главния архитект на Столична община, с която на основание чл.225а, ал.1, във връзка с чл.223, ал.1, т.8 и чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ, е наредено премахването на незаконен строеж "Модулна стоманобетонена гаражна клетка с условен № 15,75", находящ се в [населено място], район „К. поляна“, [жк]–К.“ в междублоковото пространство на чл.62, бл.65 и [жилищен адрес] ПИ с идентификатор 68134.1106.256, УПИ I, кв.66, като извършен без разрешение за строеж.

Жалбоподателят, твърди, че заповедта е незаконосъобразна, поради несъответствие с материалния закон. Сочил, че е поставил клетката през м. декември 2000 г., като след писмо № 1481 / 20.12.2000 г. и Наказателно постановление № 1481 / 20.12.2020 г. е заплатил глобата от 50 лв., с което я счита за узаконена. Твърди и, че не представлява незаконен строеж, тъй като не е трайно свързана със земята. Исква заповедта да бъде отменена.

Ответникът по делото, Главният архитект на С., представляван от юрк. К., оспорва жалбата. Моли заповедта да бъде оставена в сила, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не встъпва в производството и не

изразява становище.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице с активна процесуална легитимация – собственик и извършител на строежа и съответно адресат на оспорвания административен акт, на когото е наредено премахването му.

Жалбата е подадена в рамките на срока по чл.215, ал.4, пр.1 от ЗУТ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и като събра и прецени в тяхната съвкупност всички представени по делото писмени доказателства, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

На първо място, процесната заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, поради което не са налице основания за отмяна / обявяване на нищожност на акта съгласно чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

В съответствие с чл. 223, ал.1, т. 8 от ЗУТ, за строежите от четвърта, пета и шеста категория кметът на общината (района) или упълномощено от него длъжностно лице издава заповеди за премахване на незаконни строежи.

Заповедта се постановява за премахване на строеж от пета категория съгласно чл.137, ал.1, т.5 от ЗУТ, който от своя страна е приет за незаконен на основание чл. 225, ал.2, т. 2 от ЗУТ, които параметри определят компетентността на кмета на общината в обхвата на чл. 225а, ал.1 от ЗУТ: „Кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл. 225, ал. 2, или на части от тях.“

Съгласно § 1, ал. 3 от Допълнителните разпоредби на Закона за устройство на територията /ЗУТ/ кметът на общината може да предоставя свои функции по този закон на заместниците си, на главния архитект на общината и на други длъжностни лица от общинската / районната администрация. Касае се за законово предвидена възможност за делегиране на правомощия по ЗУТ. Със Заповед № СОА19-РД09-934 от 01.07.2019 г. Кметът на Столична община делегира свои правомощия на Главния архитект на Столична община, вкл. и да издава заповеди за премахване на незаконни строежи на основание чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ. Като издадена от този административен орган, процесната заповед е постановена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, като съдържа изискуемите реквизити - наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис на административния орган.

На второ място, съдът не констатира в хода на административното производство да са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, които да налагат отмяната на заповедта. Съществено е това процесуално нарушение, което ако не е било извършено, то крайният резултат би бил друг.

Органът е следвал установената в специална административна процедура при издаване на акта, като заповедта е издадена при спазване на специалните административно-производствени правила по ЗУТ - въз основа на извършена проверка от длъжностни лица на общинската администрация в съответствие с правомощията им по чл. 223, ал. 2 от ЗУТ, въз основа на която е съставен Констативен акт № 38 / 25.02.2020 г. на служители на район „К. село“ – СО. Тъй като актът е

съставен в отсъствие на извършителя, същият е съобщен с писмо изх. № РКП19-ТК00-11 / 25.02.2020 г. от Кмета на Район „К. село“, съответно по реда на § 4, ал.2 от ДР на ЗУТ. В законния седемдневен срок не е постъпило възражение срещу акта.

Тук следва да се има предвид, че дори и при наличието на процесуално нарушение, което не е съществено, то не може да бъде основание за отмяна на заповедта, доколкото и в настоящото производство, т.е. чрез жалбата си лицето може да изложи своите възражения, което е и направило.

На трето място, административният орган правилно е приложил и материалния закон, като се е съобразил и с целта на закона.

Съгласно чл. 148, ал.1 и ал.2 от ЗУТ строежи, могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон, като за целта преди започването на строежа е необходимо издаването на специално разрешение за строеж от главния архитект на общината, а за градовете с районно деление – по решение на общинския съвет - от главния архитект на района.

От доказателствата по делото се установява, а и не се спори, че за стоманобетоновата клетка не е издавано разрешение за строеж, както и че същата се намира е върху имот частна общинска собственост, актуван с АЧОС № 36 / 26.03.1997 г. – находящ се в [населено място], район „К. поляна“, [жк]– К.“ в междублоковото пространство на чл.62, бл.65 и [жилищен адрес] и представляващ ПИ с идентификатор 68134.1106.256, за който е отреден УПИ I – „за ОЖС, КОО и спортна площадка“, кв.66, съгласно одобрен със Заповед № РД-50-09-109 / 11.03.1988 г. на Главния архитект на С..

Не се споделят съображенията на жалбоподателя, че гаражната клетка не представлява строеж, тъй като не е трайно прикрепена към земята.

Съгласно § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ "Строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.

Съгласно § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ "Преместваем обект" е обект, предназначен за увеселителна, търговска или друга обслужваща дейност, който може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и възможност да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя.

Разпоредбите на чл. 56, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗУТ и § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ посочват кои обекти са преместваеми, като чл. 56 и 57 от ЗУТ разграничават преместваемите обекти с оглед на тяхното предназначение, а § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ с оглед на техните конструктивни особености. В тази връзка на първо място спорният гараж не изпълнява понятието за преместваем обект с оглед на неговото предназначение, а именно не е сред видовете обекти, изброени в посочените разпоредби, тъй като не е нито увеселителен, нито преместваем обект за търговски и други обслужващи дейности, нито елемент на градското обзавеждане, нито пък е рекламен,

информационен или монументално - декоративен елемент.

Гаражната клетка не може да представлява преместваем обект, поради отсъствието на съществени елементи, определящ го за такъв обект, по смисъла на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ, а именно предназначението му не е свързано със задоволяване на обществена нужда, а обслужва частен интерес (арг. от чл. 56, ал. 1 от ЗУТ).

По делото няма спор, като се потвърждава и в жалбата, че става въпрос за „гаражна клетка“, т.е. именно с предназначение за гараж, което е постройка за паркиране на автомобил и задоволява лични нужди. Предвид това се явява ирелевантно обстоятелството за начина на закрепване на клетката към земята.

Строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ е всяко съоръжение, което трайно променя субстанцията и начина на използване на поземления имот, вкл. и преместваемите обекти, които не попадат в изключените хипотези по чл. 56, ал. 1 от ЗУТ досежно предназначението за търговски или други обслужващи дейности за обществени нужди. Предназначението на обекта - гараж, обуславя извод за наличието на строеж-постройка на допълващо застрояване.

В този смисъл, както по-старата, така и по-новата практика на ВАС - Решение № 2117 от 13.02.2012 г. на ВАС по адм. д. № 15307/2011 г., II о.; Решение № 5798/23.04.2013 г. на ВАС по адм. д. № 2428/2013 г., II о. Решение № 2499/20.02.2013 г. на ВАС по адм. д. № 14107/2012 г., II о.; Решение № 6734/9.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 4499/2015 г., II о.; Решение № 3272/7.03.2013 г. на ВАС по адм. д. № 835/2013 г., II о.; Решение № 1005/24.01.2018 г. на ВАС по адм. д. № 7514/2017 г., II о. и др., както и последна съдебна практика на АССГ, касаеща именно такива стоманобетонни гаражни клетки – напр. решение № 5649 / 02.10.2019 г. по адм. № 5266 / 2019 г., решение № 3654 / 30.05.2019 г. по адм. № 3173 / 2019 г., решение № 3464 / 22.05.2019 г. по адм. № 11218/ 2017 г., Решение № 6646 / 07.11.2019 г. II адм. № 6236 / . и др.

Съдът счита, че строежът не е и търпим по смисъла на § 16, ал.1 от ДР на ЗУТ и § 127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ.

Разпоредбата на § 16, ал. 1 от ДР на ЗУТ изисква строежите да са били изградени до 7 април 1987 г., предвид което съдът счита, че същата е неприложима за конкретния случай. Неприложима е и разпоредбата на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ, която поставя изискване строежите да са изградени до 31 март 2001 г.

Има известно разминаване в твърденията на жалбоподателя. Същият е попълнил пред административния орган Справка - декларация от 20.02.2020 г., в която сочи, че е изпълнил строежът – модулна стоманобетонова гаражна клетка с условен № 15.75 през 2001 г. В процесната жалба твърди, че това е станало декември 2000 г., като от приложеното към преписката Наказателно постановление № 1481 / 20.12.2020 г. на Началник Столична РДНСК е видно, че към 01.12.2000 г., вече е имало издаден Акт за установяване на административното нарушение.

Имайки предвид, че строителството на блоковете, в чието междублоково пространство е гаражната клетка е продължило до 1988 г., то явно става въпрос за строеж извършен в периода между 1988 г. и 01.12.2000 г.

В същото време, съдът приема за правилни констатациите на административния орган, че строежът не е допустим нито по действащите към момента на извършването му, нито към настоящия момент нормативи, тъй като през целия този период попада в УПИ I, отреден за ОЖС, КОО и спортна площадка, в кв.66, одобрен със Заповед № РД-50-09-109 / 11.03.1988 г. на Главния архитект на С., в който няма предвидено изграждането на надземни гаражи.

Освен това, разпоредбата на [чл. 182, ал. 1 от ЗУТ](#) сочи, че строежи в чужд урегулиран поземлен имот имат право да извършват лицата, в полза на които е учредено право на строеж или право на надстрояване или пристрояване на заварена сграда, както и строежи под повърхността на земята. Изрично, също така, в разпоредбата на [чл. 56, ал. 2, т. 1 от ЗТСУ](#) (отм.) е било предвидено, че имат право да строят в чужд имот лицата, в полза на които е учредено право на строеж, на надстрояване или пристрояване на заварена сграда. По делото не се установява и не се твърди да е било учредявано право на строеж от страна на собственика на имота – Столична община.

Неоснователни са и съображенията на жалбоподателя, че строежът бил узаконен със заплащането на глобата от 50 лв. по Наказателно постановление № 1481 / 20.12.2020 г. на Началник Столична РДНСК. Налагането и заплащането на глоба за извършеното административно нарушение по чл.37, ал.1 и чл.170 от отм. ЗТСУ / което е аналогично на действащото предвидено такова за извършване на незаконен строеж по чл.233, ал.2 от ЗУТ/, не узаконява незаконния строеж.

От всичко изложено до тук, съдът обосновава правния си извод за законосъобразност на процесната заповед, като постановена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената административна процедура и правилно приложение на материалния закон, а и в съответствие с целта на закона.

Жалбата, като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на делото и при направените от страните искания, съдът, с решението следва да се произнесе и по въпроса за разноските по делото. Съгласно чл.143, ал.3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. Такива са своевременно поискани от ответника, предвид което съдът следва да му присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. на ВАС по т. д. № 5/2009 г., както и Наредбата за заплащането на правната помощ, което съдът с оглед фактическата и правна сложност на делото определя в размер на 100 лв.

Водим от горното, и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд - София град, II отделение, 35 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Ц. В., от [населено място], [община], срещу Заповед № РА-30-135 / 21.04.2020 г. на Главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА В. Ц. В., от [населено място], [община], ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община разноски за юрисконсулт, в размер на 100 /сто/ лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ

